

மண்ணின் அடையாளத்தோடு கூடிய புதுமையே உன்னதமானது -இந்திரன்

இந்திரன் ஒரு மக்கள் இலக்கியவாதியாக செயல்படுகிறார். வங்கியில் ஓர் உயர் அதிகாரி. எழுதத் தொடங்கி 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. இன்னமும் தீவிர உயிர்ப்புடன் இயங்குகிறார். கவிஞர், ஓவியர், மொழி பெயர்ப்பாளர், கலை விமர்சகர், தொகுப்பு மற்றும் பதிப்பாசிரியர் என்று தலைக்கு மேல் பல கிரீடங்கள். இந்திரன் - தமிழின் சிந்தனைகளத்தில் இன்று உடனடியாக எதிர்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு பெயர். புதிய பார்வைக்காக அவரைச் சந்தித்த போது:-

உங்கள் தந்தையார் கஜேந்திரன் ஓர் ஓவியர் என்பதை அறிவேன். இக்கலைப் பின்னணி உங்களுக்கு நிச்சயம் உதவியிருக்குமென நம்புகிறேன். அதுபற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்...

என் தந்தையார் சென்னை ஓவியக் கல்லூரியில் ஓவிய மேதை தேவிபிரசாத்ராய் சௌதரியிடம்

ஓவியம் பயின்றவர். என் இளமைக் காலத்தில், எங்கள் வீட்டில் எப்போதும் நண்பர்கள் கூட்டம். வள்ளலார், பாரதி, பாரதிதாசன் பற்றியெல்லாம் இஷ்டத்திற்குப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். நான் அதிகம் விளையாட மாட்டேன். எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டு அங்கேயே நின்றிருப்பேன்.

எங்கள் வீட்டிலேயே வளர்ந்த என் அத்தை பிள்ளைகள் பரத நாட்டியம், வயலின், சிதார் ஆகிய வற்றைக் கற்று வந்தார்கள். இவற்றையும் வேடிக்கை பார்ப்பேன். அத்தை பிள்ளைகளில் ஒருவர் சிறந்த மரபுக் கவிஞர். 'இதயநிழல்' என்ற தலைப்பில் தொகுப்பு வெளியிட்டிருக்கும் அவர் பெயர் ப. இராஜேஸ்வரன். இவர் மூலமாகத் தான் ஓவியங்கள் வரைந்து கொண்டு ஓர் ஓவியனாகும் கனவுகளோடு இருந்த நான், இலக்கியம் பக்கம் ஒதுங்கினேன்.

எங்கள் வீட்டு முகவரியில் "ஒளவையார்" எனும் பத்திரிகையைக் கவிஞர் இராஜேஸ்வரனும் கவிஞர் நெல்லை அருள்மணியும் சேர்ந்து நடத்தி வந்தார்கள். அதற்கு ஸ்டாம்பு ஒட்டுவது முகவரி எழுதுவது போன்றவற்றைச் செய்வது என் வேலை. நான், அறாம் வகுப்பு படிக்கும் போது

ஓர் உருவகக் கதையினை எழுதிக் கொடுத்து 'ஒளவையார்' இதழில் போடச் சொன்னேன். முன் சொன்ன வேலைகளை எங்கே செய்யாமல் போய் விடுவேனோ என்ற பயத்தில் அதனை உடனே வெளியிட்டார்கள். அதுதான் முதன்முதலில் வெளிவந்த என் படைப்பு.

ஒரு படைப்பு என்பதைக் காட்டிலும் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும், கலை விமர்சகராகவுமே தமிழ்ச் சூழலில் அதிகம் அறியப்பட்டிருக்கிறீர்கள். இதற்கு உங்க ளின் எதிர்வினை என்ன?

அடிப்படையில் நானொரு கவிஞன்தான். கவிதைதான் என் ஆதார சூருதி. ஆனால் இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் ஒரு கவிஞனைக் காட்டிலும் ஒரு கலை விமர்சகரே மிகவும் தேவைப்படுகிறான். மொழி பெயர்ப்பாளர்களை குறைவாக இருப்பதினால் 'இந்திரன்' என்ற கவிஞனைக் காட்டிலும் 'இந்திரன்' என்ற மொழி பெயர்ப்பாளனால் அதிகப் பயனுண்டு என்று வாசகர்கள் நினைக்கலாம். வாசகன், எழுதுகிறவனைக் காட்டிலும் புத்திசாலி என்பது என் நம்பிக்கை. எனவே இந்தக் காலத்தின் தேவை என்னை ஒரு கவிஞனாகப் புரிந்து கொள்வதைக் காட்டிலும், கலை விமர்சகனாக,

மொழிபெயர்ப்பாளனாகப் புரிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுகிற தென நினைக்கிறேன்.

நவீன தமிழ் ஓவியம் குறித்து அதிகம் பேசியும் எழுதியும் வந்திருக்கிறீர்கள். ஒரு வகையில் கவிதையைக் காட்டிலும் நுட்பமானது ஓவியமெனலாம். ஆனால் தமிழ் வாசகர்களில் ஒருசாரார் தொடர்ந்து நவீன ஓவியமும் கவிதையும் புரியவில்லையென்றே குற்றங்கூறி வந்திருக்கின்றனர். நுட்பமும் செறிவும் கூடிய இரு அரிய கலை வடிவங்களைப் பற்றிய இப்புரிதல் சிக்கல் ஏன் எழுகிறது?

நவீன ஓவியம் புரியவில்லை என்று கூறுகிறவர்களைப் பார்த்துக் கலை விமர்சகர் ஜோசப் ஜேம்ஸ் ஒரு கேள்வி கேட்பார். “உங்களுக்கு மரபு ரீதியான ஓவியங்களெல்லாம் புரிந்து விட்டனவா?” நவீன ஓவியம், கவிதைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்குப் பார்வையாளன் மற்றும் வாசகன் தரப்பிலிருந்து முயற்சிகள் தேவை. கணக்கைப் போடக் கற்றுக் கொள்வது போல் நவீன ஓவியத்தைப் பார்ப்பதற்கும் பயிற்சிகள் அவசியம். இதுவொன்றும் கடினமல்ல. நமது மரபிலேயே குறியீட்டு மொழியில் விஷயங்களைப் பார்க்கும், பேசும் பழக்கம்

மிருக்கிறது. மஞ்சளைப் பிடித்து வைத்து அதைப் பிள்ளையாரென்றும், வெறும் பீடத்தைக் கட்டி வைத்து அதைச் சுடலைமாட மென்றும் புரிந்து கொண்டது தானே நமது மரபு? சங்கக் கவிதைகளிலுள்ள இறைச்சியையே நாம் புரிந்து கொள்ளும் போது, நவீன கலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதா என்ன?

ஆனால் இப்புரிதலை நிகழ்த்த கரிசனம் மிக்க அக்கறையும் பயிற்சியுமே முதன்மையான தேவைகள். எனினும் இதற்கு இன்னொரு பக்கமுமுண்டு. தமிழைச் சரியாகக் கூட எழுதத் தெரியாதவர்களும், ஒரு கோடு கூட போடத் தெரியாதவர்களும் நவீன கலையென்ற போர்வையில் எதையெதையோ உளறிக் கொட்டும் போதும், கிறுக்கித் தள்ளும் போதும் புரியாமைச் சிக்கல் எழுவது இயல்புதான்.

பல நவீன கவிதைகள், மேலைக் கவிதைகளின் இரண்டாந்தரப் போலிகளாகவும்; பல நவீன ஓவியங்கள், மேலை ஓவிய மேதைகளின் திறமைக் குறைவான நகல்களாகவுமே இங்கு இருப்பதற்கு ‘மேலை ஓவியம், கவிதைகளைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாத அரைவேக் காட்டுத்தனமே’ காரணமாகும். இதனால்தான் நான்,

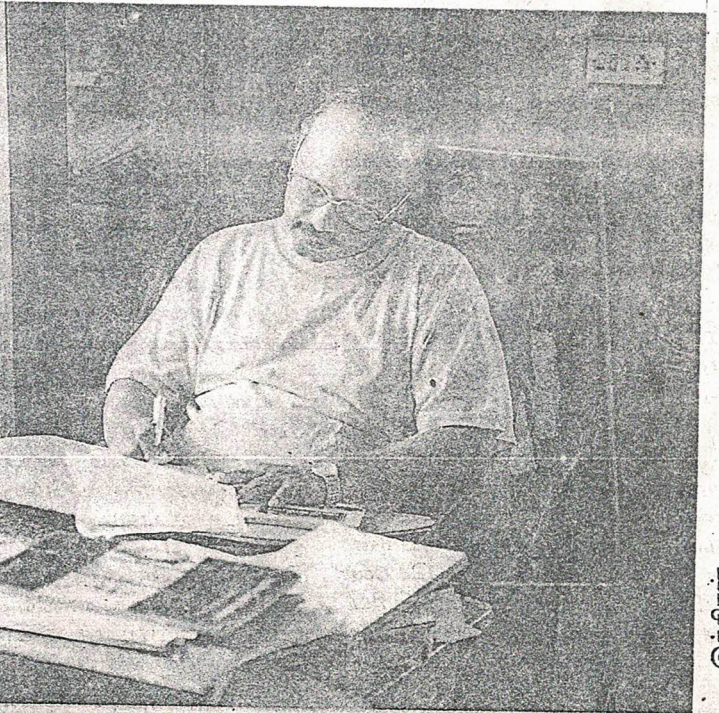
‘நவீன தமிழ் ஓவியம்’ என்று பேச வேண்டி உள்ளது.

உங்கள் கலை விமர்சனக் கட்டுரைகளில் வல்லிக்கண்ணன் போல் ‘எல்லோரையும் பாராட்டும்’ ஒரு ‘நல்ல’ போக்கே தூக்கலாகவுள்ளது. ஒரு விமர்சகரென்ற நிலையில், கலைப்படைப்புகளை விமர்சிப்பதில் உங்கள் பார்வையும் அளவு கோல்களும் பற்றி விளக்க முடியுமா?

என் கலை விமர்சனக் கட்டுரைகளில் எல்லோரையும் பாராட்டும் ஒரு ‘வல்லிக்கண்ணன் தனம்’ இருப்பது போல் என் இலக்கிய விமர்சனங்களில் நான் இருப்பதில்லை. நகுலனை என்னளவுக்குக் கடுமையாக யாரும் விமர்சித்ததில்லை என்றே நம்புகிறேன்.

என் கலை விமர்சனக் கட்டுரைகளை நீங்கள் ஆழ்ந்து படித்தால், தனிப்பட்ட ஓவியர்கள் பற்றிய பொதுக் கட்டுரைகளில் விமர்சனங்களும் இருப்பதை அறியலாம். இதற்குக் காரணமுண்டு. நான் எழுதத்தொடங்கிய காலங்களில், ‘நவீன ஓவியம் புரிவதில்லை; அது ஓர் ஏமாற்று வித்தை’ போன்ற குற்றச்சாட்டுகளும் புகார்களுமே அதிகம். இத்தகையோர் மத்தியில் நானும் பல திட்டவட்டமான மெய்யான

கணக்கைப் போடக் கற்றுக் கொள்வது போல் நவீன ஓவியத்தைப் பார்ப்பதற்கும் பயிற்சிகள் அவசியம்

குற்றச்சாட்டுகளை வைப்பதென் பது குழந்தையின் கையில் அபாய கரமான ஆயுதங்களைக் கொடுப் பதாக முடியுமோ என்றஞ்சி னேன்.

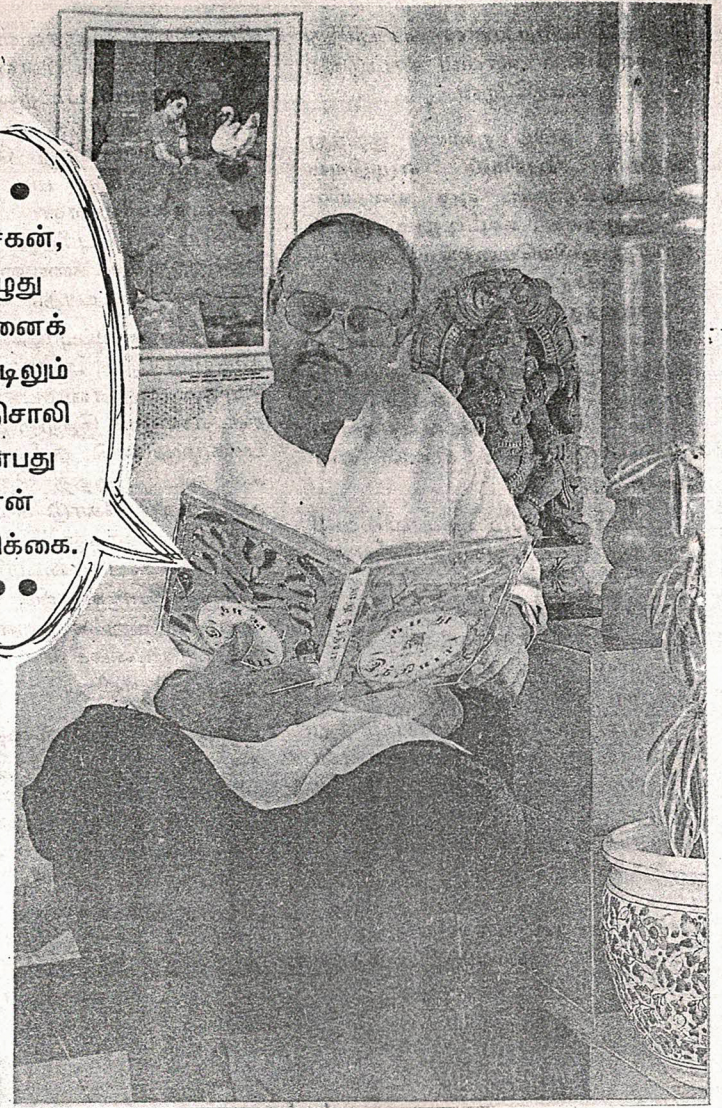
நவீன ஓவியத்தை வளர்க்க வேண்டுமெனும் ஆசை கொண் டிருந்த நான், அதன் மீது பரிவான ஒரு புரிதலையும், அதை எப்படி ரசிப்பது என்கிற கல்வியையும் பரப்புகிறவனாகவே செயல்பட் டேன்.

ஓவியமாகட்டும், இலக்கிய மாகட்டும் ஒரு படைப்பின் உன்னதம், அதன் அசல் தன்மையைப் பொறுத்ததென்றே நான் கருதுகிவேன். எந்தப் படைப்பிற் கும் புதுமையென்பது முதல் தேவை. இந்த மண்ணின் அடையாளத்தோடு கூடிய புதுமையே உன்னதமானது. இதைச் சாதிக்க, தான் கையாளும் கலைச் சாதனம் பற்றிய முழு அறிவு, அது மொழி யாக இருந்தாலும் வண்ணமாக இருந்தாலும் மிகமிகத் தேவை. புதுமையென்ற பெயரில் அரை குறையாகப் புரிந்து கொள்ளப் பட்ட, நமது மண்ணிற்குப் பொருந்தாத 'இஸங்கள்' போடும் தாளத்திற்கேற்ப படைப்புகளைச் செய்வதென்பது சூடான தகட்டின் மீது நிற்க வைக்கப் பட்டுக் கூத்தாடப் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட கரடி போல் கேலிக்குரியது.

ஒரு புறத்தில் எளிமையும் நேரடித் தன்மையும் எதிர்ப்புக் குரலுமுள்ள ஒடுக்கப்பட்டோர் விடுதலை பேசும், மக்களுக்கு நெருக்கமான படைப்புகளை மொழி பெயர்த்து வருகிறீர்கள். இன்னொரு பக்கம், இருண் மையும், இறுக்கமும் புதிர் மொழியுமுள்ள 'சாம்பல் வார்த்தைகள்' -போன்ற, 'அறிவு ஜீவிகளுக்கேயான' நெடுங் கவிதைகளையும் எழுதி வருகிறீர் கள். நீங்களே சொன்னது போல் சோதனை முயற்சியென்ற பெயரில் உங்களிடமே ஏன் இந்தக் கரடியாட்டம்?

நான் ஒரு லாங்க்ஸ்டன் ஷ்யூக்கோ, ஓல் சொயின்காவோ, காபிரியல் ஓகாராவோ அல்ல. நான் இந்திரன். என் மொழி பெயர்ப்புகளில் மூலஆசிரியரின் ஒரு குரலாகத்தான் நான் செயல் படுகிறேன். அதில் மூல ஆசிரிய ரின் மேதைமை வந்து படிக்கிறது.

வாசகன்,
எழுது
கிறனைக்
காட்டிலும்
புத்திசாலி
என்பது
என்
நம்பிக்கை.

பிறமொழி இலக்கிய வாதிகளின் விடுதலையை நேசிக்கும் எழுத்து களைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருகிற போது சமூக மாற்றத்துக் கான சிந்தனைக்கு என்னாலான சிறு பங்கை நான் செய்ய முடி கிறது. ஆனால் என் வாழ்நிலை இந்த மேதைகளின் வாழ்நிலை யிலிருந்து வேறுபட்டது.

என் சொந்தக் கவிதைகளில் என் சொந்தக் குரலைத்தான் நான் பதிவு செய்ய முடியும். நான் மொழி பெயர்க்கும் மேதைகளின் ஜாடையில் புஜம் கட்டி வேஷம் தரிப்பது என்னால் முடியாது. இதில் கரடியாட்டம் ஏதுமில்லை. என் சொந்தக் கவிதைகளும் ஒடுக்கப்பட்டோர் விடுதலை

யைத் தான் பேசுகின்றன. ஆனால் எனக்கே உரித்தான மத்தியதர வர்க்கத்துச் சொந்தக் குரலில்.

'தமிழ் அழகியலுக்கு' வரவேற் பிருந்ததா...? எதிர்பார்த்த அளவிற்கு அந்நூல் தமிழ்ச் சூழலில் விவாதிக்கப்படவில்லையே..?

தமிழுக்கென்று தலியான அழகியல் கூறுகள் உள்ளன என்றும் அதனைத் தத்துவத்தின் தனிப்பிரிவாக வளர்த்தெடுப்பது குறித்தும் பேசும் நூல் தமிழ் அழகியல். இதன் சாரங்களை, செவ்வியல் இலக்கியங்களைவிட, சங்ககாலம் தொட்டு இன்று வரை, தமிழ்ப் பண்பாட்டம்சங் கள், சிதையாமல் காப்பாற்றி வந்திருக்கும், கீழ்த்தட்டு மக் கின்

வாழ்க்கையிலிருந்தே அதிகம் தொகுக்க முடியும். இது குறித்த ஒரு சிறு தொடக்கமே என் தமிழ் அழகியல். ஐரோப்பா முழுவதும் வாழும் தமிழர்களிடையே இதற்கு நல்ல வரவேற்பிருக்கிறது என்பதைக் கடிதங்கள், சிற்றிதழ்கள், நேர் சந்திப்புகள் மூலம் அறிந்திருக்கிறேன். இது குறித்துப் பரவலான விவாதங்கள், தமிழ்ச் சூழலில் எழுவது கடினம்.

ஏனெனில் 'அழகியல்' என்றால் என்ன என்றும், தத்துவத்தின் ஒரு பிரிவாக அதை வளர்த்தெடுப்பது குறித்தும் உரத்த சிந்தனைகள், இன்னும் இங்குப் பரவவில்லை. இந்தக் கருத்துருவாக்கப் பணியில் என் முதல் செங்கல் இது. இதற்கடுத்து வரும் நூல்களில் இதனைக் கட்டெயமுப்பும் கடமை எனக்கிருப்பதை நான் உணர்கிறேன்: எனது 'அறைக்குள் வந்த ஆப்பிரிக்க வானம்' வெளிவந்து 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தான், 'தலித் இலக்கியம்' இங்கு முழுத்தீவிரம் அடைந்திருக்கிறது. அதுபோலத்தான் தமிழ் அழகியலும் முழுத் தீவிரமடைய கால அவகாசம் தேவை.

ஒரு காலத்தில் தூய்மை வாதிகளின் பிடியில் அழகியலிருந்தது. அது எதிர்க்கப்பட்டது. பிறகு மார்க்சிய அழகியல் வந்தது. உடனே அழகியலில் பிரிவுகளில்லை என்ற வாதங்கள் எழும்பின. இந்நிலையில் நீங்கள் தற்போது தமிழ் அழகியல் என்கிறீர்கள். சரி, தலித் அழகியல் பற்றி உங்கள் நிலைப்பாடென்ன? அழகியலில் பிரிவுகளில்லை என்பதை நீங்கள் ஏற்கிறீர்களா?

இல்லை. அழகியலில் பிரிவுகளுண்டு. தத்துவச் சிந்தனையில் எத்தனை விதமான பிரிவுகள் உள்ளனவோ அத்தனை விதமான பிரிவுகள் அழகியலிலும் இருக்க வேண்டும். தலித் அழகியல் என்பது நிச்சயமாக உருவாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. இந்த உருவாக்கத்திற்குத் தலித் அரசியல் பெரும் பங்கு வகிக்கும். நான் தமிழ் அழகியல் என்று சொல்வதற்கும் தலித் அழகியலுக்கும் அதிக வேறுபாடுகளில்லை.

எனது பார்வையில், தமிழ் அழகியல் எனும் ஒரு பெரிய வட்டத்துக்குள் உருவாகும் இன்

னொரு வட்டமே தலித் அழகியல். ஏனெனில் தமிழ் அழகியலை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கு எளிப்பைச் செய்வதே தலித் அழகியல்தான். இவையிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரானவை அல்ல. நான் தமிழ்ப் பண்பாடு என்று குறிப்பிடுவது மறைமலையடிகள் போன்ற உயர்சாதி மனோபாவம் கொண்ட தமிழ்ப் பண்பாடு அல்ல. இதனாலேயே தமிழ் அழகியலைச் செவ்வியல் கலைகளிலிருந்து உருவாக்குவதை விட மக்கள் கலைகளிலிருந்தே உருவாக்க வேண்டுமென்பதை நான் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன்.

கவிதைகள், மொழி பெயர்ப்புகள் மூலமாகவும் 'பிணத்தை எரித்தே வெளிச்சம்' தொகுப்பு மூலமாகவும் தமிழில் தலித் இலக்கியத்திற்கு ஓர் அருமையான பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறீர்கள். மேல்சாதி இலக்கிய மையங்களில் தலித் இலக்கியம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் அதிர்வுகள் பற்றியும் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வை முதன்மைப்படுத்துவதில் தலித் அரசியல் ஆற்றியுள்ள பங்குகள் குறித்தும் விரிவாகக் கூறுங்களேன்..?

எல்லா நேர்காணல்களிலும் இந்தக் கேள்வியை எழுப்பியிருக்க வேண்டிய நிலைமை உருவாகியிருப்பது மகிழ்ச்சியானதுதான். ஒருமுறை டாக்டர் அம்பேத்கரைப் பற்றிக் காந்தி சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. "நாம் அம்பேத்கருடன் உடன்படுகிறோமோ இல்லையோ, அவரை நாம் நிராகரிக்க முடியாது" இதே நிலைதான் இன்றுள்ள தமிழ்ச் சூழலில் தலித் இலக்கியத்திற்கும். ஆனால் இந்த வினாவுக்கு ஆளாளுக்கு விதம் விதமாய் கொடுக்கும் பதில்களைப் பார்க்கிற போது, விரைவில் இந்தப் பிரச்சனை முனை மழுக்கப்படுமோ என்கிற அச்சம் என்னுள் கிளர்கிறது.

கந்தரராமசாமி, தலித் இலக்கியமென்பது ஒரு மனித நேய இலக்கியம்தான் என்பது போல கொண்டு செல்கிறார். உண்மையில், எல்லா தலித் இலக்கியமும் மனித நேய இலக்கியம்தான். ஆனால் எல்லா மனிதநேய இலக்கியமும் தலித் இலக்கியம்

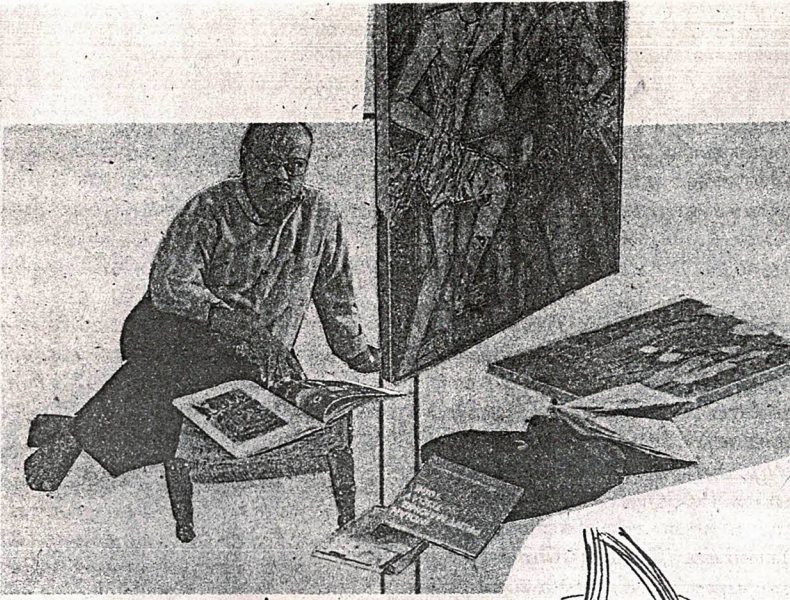
அல்ல. மேலும் பிறப்பால் தலித் தான் ஒருவர் எழுதுவதாலேயே அது தலித் இலக்கியமென ஆகிவிடாது. எது தலித் அரசியலைப் பேசுகிறதோ அதுவே தலித் இலக்கியம். பிறப்பால் தலித்தானோர் எழுதுவதெல்லாம் தலித் இலக்கியமென்றால், உங்கள் கண்ணோட்டம் மீண்டும் பிறப்பையே அடிப்படையாக்குகிறது.

ஆனால் தலித் அரசியலின் இறுதி லட்சியம், சாதிகளற்ற சமூகத்தைச் சமைப்பதுதான். இருத்தலியல் தத்துவஞானி சார்த்தர், கருப்பு மக்களின் 'நீக்ரோவியம்' குறித்துச் சொன்னார்: "இது நிறவெறியை எதிர்க்கும் நிறவெறி" இதேதான் தலித் இலக்கியத்திற்கும். இங்கு சாதி அமைப்பை ஒழிப்பதற்காகச் சாதி பேசப்படுகிறது. தமிழ் உட்பட இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மொழிகளும் கட்டப்பட்டிருக்கும் உயர்சாதி அரசியல், தலித் அனுபவத்தை எழுத்தில் வரக் கூடாதென்றும் மீறி வருகிறவற்றை 'இழிசனர் மொழி' என்றும் பேசித் தடுக்க முனைகிறது ஒரு தலித் இந்தியா. இந்தத் தலித் இந்தியாவின் அருவருப்பான அனுபவம் இன்று அரங்கேறி, நீங்கள் அழகாகச் சொன்ன 'உயர்சாதி மையங்களில்' அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தத் துவங்கியிருக்கிறது...

சிற்றிதழ் சார்ந்த தமிழ்ச் சூழல் எப்படியுள்ளது?

வணிக இதழ்களில் எந்த அளவுக்குப் போலிகளும் போட்டி. பொறாமைகளும் உள்ளனவோ அதற்குக் கொஞ்சம் குறையாமல் தமிழ்ச் சிற்றிதழ் உலகிலும் போலித் தளங்களும் சிறுமைகளும் இலக்கிய அரசியலும் காடாக மண்டிக் கிடக்கின்றன. நுனிப்புல் மேய்ந்து

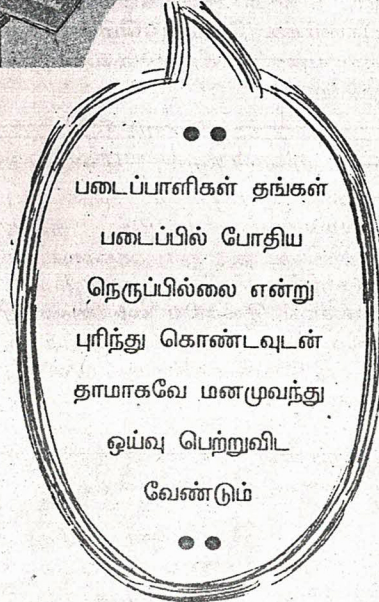

விட்டுப் பிறவி மேதைகள் போல்
வேடம் கட்டும் இளைஞர்கள்,
கையில் சிற்றிதழ் துடைப்பம் ஏந்தி
சாலாவதியாகிவிட்ட மூத்த
ஈழத்தாளர்களுக்கு முறைவாசல்
செய்வதினாலேயே அவர்கள்
இவர்களை உன்னதமான
கலைஞர்களாகப் புகழும் நேர்மை
யற்ற நிலையே பரவலாகவுள்ளது.

சிற்றிதழ்களின் இன்றைய
தேவையை சிற்றிதழ்களிலேயே
அதிகம் எழுதும் நான் எப்படி
மறுக்க முடியும்? ஆனால் மனத்
தில் வணிக நோக்கம் நிறைய
இருந்த போதிலும், வணிக எழுத்
தாளர்கள் போல் எழுதும்
திராணி இல்லாததினாலேயே
மிகப்பலர் இங்குச் 'சிற்றிதழ்
இலக்கியவாதிகளாக' உள்ளன
ரென்பதே என் குற்றச்சாட்டு.

படைப்பாளிக்குள்ள சமூகப்
பொறுப்புணர்வு பற்றியென்ன
கருதுகிறீர்கள்? இயக்கங்களிலும்
போராட்டங்களிலும் பங்கெடுப்
பது படைப்பாளியை வளர்த்
தெடுக்கிறதா? / காயடிக்கிறதா?

ஒருவனுக்கு மனிதத்தன்மை
இருக்கிறது என்பதற்கு அடையாளமே
சமூகப் பொறுப்புணர்வு
தான். படைப்பாளி உட்பட
எல்லாருக்கும் இது பொது. இதில்
அடங்காத அளவிற்குப் படைப்
பாளி ஒன்றும் அதீதமான ஒரு
வேற்றுக் கிரகவாசி அல்ல.
இயக்கங்களிலும், போராட்டங்
களிலும் பங்கெடுக்கிற ஒரு
படைப்பாளி, அவனது இலக்கிய
ஈடுபாட்டின் தீவிரம் அல்லது
தீவிரமற்ற தன்னைகளுக்கேற்ப
வளர்த்தெடுக்கப்படுகிறான்

அல்லது காயடிக்கப்படுகிறான்.
இது அந்தத் தனிமனிதனுடைய
படைப்புணர்வைப் பொறுத்த
விஷயம்.

துப்பாக்கி ஏந்திய சேகுவாரா
கவிதை எழுதாமலா இருந்தான்?
அப்படியே ஒரு படைப்பாளி,
இயக்கங்களில் ஈடுபடுவதினால்
காயடிக்கப்பட நேர்ந்தாலும் கூட
அதுகுறித்து அழுது புலம்புவதற்கு
ஏதுமில்லை. என் பார்வையில்,
சமூகப் பொறுப்பற்ற கலைத்
தேர்ச்சிமிக்க ஒரு படைப்பாளி
யை விட, சமூக உணர்வுள்ள ஒரு
போராளியே மிக உன்னதமான
மனிதன்.

ஒரு படைப்பாளியின் மரித்த
லும் உயிர்த்தெழலும் பற்றி என்ன
நினைக்கிறீர்கள்?

படைப்பாளியின் மரித்தலும்
உயிர்த்தெழலும் போன்றவற்றில்
எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.

ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும்
'Productive Years' என்கிற ஒன்று
உண்டு என்று நம்புகிறவன் நான்.
கனி கொடுப்பதற்கு ஒரு மரத்திற்
கும், குழந்தை பெறுவதற்கு ஒரு
பெண்ணுக்கும் பருவமிருப்பது
போல, எழுத்தாளனுக்கும் தீவிர
படைப்புக்காலம் என்கிற ஒன்று
உண்டு. சதாகாலமும் அதிதீவிர
படைப்பாக்கத்தில் ஈடுபடுபவர்
கள் விதிலிலக்கானவர்களே
ஆவர். இந்தத் தீவிர படைப்பு
களைச் செய்துவருகிற படைப்
பாளிகளை எங்குமே நாம்
பார்க்கிறோம். இவர்கள் தங்களது
தற்போதைய படைப்பில் போதிய
நெருப்பில்லை என்று புரிந்து
கொண்டவுடன் தாமாகவே
மனமுவந்து ஓய்வு பெற்று விட
வேண்டும். அப்போதுதான்
அவர்களது முந்தைய படைப்புக
ளின் மேன்மை, பிந்தைய பின்
தங்கிய படைப்புகளினால் களங்
கப்படாதிருக்கும்...

கிட்டத்தட்ட ஒரு கால்
நூற்றாண்டுக் காலமாக கலையின்
பல்வேறு தளங்களில் தொடர்ந்து
நீங்கள் இயங்கி வந்திருக்கிறீர்கள்.
இந் நீண்ட அனுபவத்தில் நம்
சமூகத்தில் கலைஞர்களுக்குள்ள
மதிப்பு அல்லது முக்கியத்துவம்
குறித்துக் கொஞ்சம் சொல்
லுங்களேன்..?

என் 20 ஆண்டுகளுக்கும்
மேலான கலை, இலக்கிய
அனுபவத்தில் தீர்மானமாகப்
புலப்படுவது இதுதான். 'தமிழ்ச்
சமூகத்தில் கலைஞனுக்கென்று
மதிப்பு மிக்க ஓர் இடம் உருவாக்
கப்படவே இல்லை.' சீரழிந்த
சினிமாவிற்கும் சுயநல அரசிய
லுக்கும் தன்னைத் தின்னக்
கொடுத்த இந்தச் சமூகத்தில்
ஓவியனும், கவிஞனும் பணம்
பண்ணத் தெரியாத கையாலாகா
தவர்களாகவே கருதப்படுகிறார்
கள். ஆனாலும் கலைஞர்கள்
இதற்கெல்லாம் அஞ்சுவதில்லை.
தங்களுக்கான முக்கியத்துவத்
தைத் தாங்களே தீர்மானிக்க
வேண்டியவர்களாக அவர்கள்
இருக்கிறார்கள். தன்னைப் பற்றி
அக்கறைப்படாத இந்தச் சமூகத்
தைப் பற்றிக் கலைஞன் நிறைய
அக்கறைப்படுவதால், அவன்,
இந்தச் சமூகத்திற்கு மிகவும்
முக்கியமான நபராகிறான்...